

קולות מים רבים

[עוד עלעול ביומן מתמשך]

א. פרולוג

איזה תסכול
להתעורר מתוך החלום המטפש
כשהאשה הזרה מטופפת בדירתנו על עקביה המחדדים
ועוד דמות שעכשו היא כבר מטשטשת
ואת שיחד אתן ממהרת לאיזה מקום ואני
ציף כל כך וחיב לישן לפחות עוד שעה
לפני שאתפס מונית לרכבת בעיר התחתית(?) כדי להספיק
להגיע לכנס (אני? כנס?) וכבר יורד
עם איש העסקים הצעיר והסימפטי מן הסרט מאמש
ונוכח שלא לקחתי אפלו תיק אפלו מכשיר גלוח
ולבנים להחלפה ומתנחם שאקנה אותם מיד ומתעורר
עם התסכול ואת ישנה לצדי ואני קם
ומחליט לרדת אחר כך לים להרביץ שחית בקר טובה ומכין לי
כוס ראשונה של קפה שחר וחזק כמו תמיד
ויושב בכסאי ולוגם ומשרבט וחוזר למוטב עכשו
שבת לפנות בקר
איזה יום יפה

ב. שרבוט

קרירים המים אבל האדמה
קרה יותר עכשו בבקר המקדם, ושוב ברוח
אל הים הקדמוני אני רוחף לי הרמס מכנף
דואה אל מועדי

דממת מים רבים. אתה
שמעולם לא פסית ממני דבר שב ושובה אותי
ומפתה ומצודר במרחביך
הופך נף אחר נף בדברי הימים האלה –

לי, הפתם החורין המשרבט בשולי הכחל העמק הזה

ג. שחיית שחרית

גוני החשך.
כמעט כמעט הלילה מפנה את מקומו ליום.
כנחל העורג אני נשאב אליך
כרוח המלחכת את חופך.

השחין של פיקאסו אני עכשו
זה ארך הגפים, שנתים לפני שנולדתי
מתמודד מדת אדם על מצעך.
אתה רוגע
ואם אתמיד אולי אניע אפלו עד קפריסין,
עד אז,
אולי כמו דאלי גם ארים קמעה את כסות עורך
להראות לאהובתי את הילדת ונוס –
הרי אלי הבית רק אלי הבית הם.

הדממות עוד מריעות, אבל
אני שב והופך פני לשחות הביתה.
מעלי, עודן שחרות כלילה רק עיניהן רושפות,
צפורי ענק במרוחים קצובים
יורטות דרכן אל עבר מסלולי הנחיתה
וממול על הטילת גחליליות מהנדסות
מכבות בכת אחת פנסייהן.
ורק הים.
במשבי מחשבותי הים הוא
גם השיח והשיג אודותיו.

קו הרקיע כנגדי כלונסאות ענק קודרים
הנעוצים בשמי העיר
מול כסופי ירח של תמוז
מול זהר ראשוני מוריד ומתאדם לו לאטו
עד שהאדם נרום מצהיב ומתבולל
כמו הד ציור של ג'קסון פולוק.

עכשו
כשהצהב גולש אלי מעבר לחומה
אני חותר, נשא על נהרת השמש
המשתפכת אל הים,
וכבר אני ממריא אל תוך האור – איזו
שחיה שלא היתה כמוה
שחית חמדה!